som en Generalprøve paa det, der skulde ske paa Valgmøderne. Hvis der ikke var andre Motiver til at tale end dette, vilde jeg betakke mig derfor og værge mig imod, at jeg skulde opfatte Sagen paa den Maade, at man kun skulde tale om denne Sag for at faae slaaet Kapital ud deraf. Nei, det er helt andre Følelser, der gjøre sig gjældende hos mig. Jeg kan forstaa, at den ærede sidste Taler efter det lidt spøgende Foredrag havde fundet det rigtigt tidligere at sige, at det var en alvorlig Forhandling, at han som en alvorlig Mand vilde omfatte denne Sag, og at det kun var, fordi det var personlige Henvendelser, at han kom til at slaa ind i den gemytlige Tone. Det er ogsaa en alvorlig Sag for mig, ligefrem et Humanitetsspørgsmaal, og det er i Menneskelighedens Navn, at det her skal afgjøres, om vi skulle have denne Straffelov vedtagen, som den foreligger, eller ikke. Denne Sag har en lille Historie, og jeg tror, at jeg er berettiget til at dvæle en Smule ved den, især da det er den ærede Ordfører's Udtalelser, der give mig Anledning dertil. Den ærede Ordfører troede at maatte komme til os med den Bemærkning, at det var en Overraskelse, en glædelig Overraskelse for Thinget, at der nu var Udsigt til at faae denne Straffelov gjennemført. Jeg tror, at denne glædelige Overraskelse har andetsteds hjemme, nemlig hos den ærede Ordfører selv. Den ærede Ordfører føiede længere hen i sit Foredrag til, at der er en Konsekvents mellem Hærloven og Straffeloven, og for de Medlemmer, der vare med til at gjennemføre Hærloven sidste Sommer, maatte det nu være til en Smule Lindring — maaske er det ikke fuldstændig rigtigt at sige Lindring, men han udtrykte sig saaledes, — at for alle ærede Medlemmer, som muligt havde næret større eller mindre Betænkelighed ved den Hærordning, som blev gjennemført i Sommer, kunde det tjene til Trøst, at Hærloven vilde være en Løftestang for denne Lov, og at denne Lov vilde være at betragte blandt de Vindinger, som vare blevne opnaaede ved Hærloven. Jeg skal nu bemærke, at den Løftestang, som den ærede Ordfører her sigtede til, forlader han strax; han faar ingen Løftestang ud deraf, hverken Løftestang eller Dunkraft. Det kunde han have faaet, og der er efter mit Skjøn den ærede Ordfører's store Skyld, at han har glemt at faae det gjort til en Løftestang for Gjennemførelsen af vor Straffelov. Det ærede Medlem har forladt denne Løftestang; han har kun foreløbig opstillet den, men strax rettet det til en Overenskomst, og det er et mærkeligt Skjæbnens Træf, at denne Overenskomst marcherer op i Tidenden i 3 Geledder. Ja, ganske vist er det en Overenskomst, som vi have den største Respekt for; men jeg vilde virkelig ønske, at Løftestangen havde været den, der havde drevet Loven igjennem, og ikke Overenskomsten. Da det ærede Medlem ifjor gjennemførte sin Hærlov, havde han under Sagens første Behandling en Sammenkoblingsparagraf, en Lænkeparagraf, som den ogsaa blev kaldt. Jeg stemte for den, ganske vist maaske af andre Grunde end det ærede Medlem (Ordføreren [Bojsen]: Jeg var ikke engang tilstede). Ja jeg kunde ønske, at det ærede Medlem heller ikke var kommet tilstede under den fortsatte Behandling, men saa var det det ærede Medlems Venner, fra hvem denne Paragraf kom (En Stemme: Det var ved Søværnsloven, den fremkom). Ja, det var ved en af Forsvarslovene, det er ligegyldigt hvilken i denne Forbindelse. Denne Lænkeparagraf kunde have været benyttet paa en saadan Maade, at den kunde have gjort sin Tjeneste, hvis det ærede Medlem havde været saa fremsynet at tage sin Lænkeparagraf op ifjor ved Hærloven og sætte den i Forbindelse med en Straffelov; saa havde det ærede Medlem havt en Løfteparagraf, nu har han ingen, nu har han kun en Overenskomst. Det ærede Medlem har mulig opdaget dette for sent. Det er gaaet ham som den Mand, der sætter sin Søn i en Fabrik og saa bagefter spurgte, hvorledes Akkorden skulde være. Da stod han og kunde ikke diktere, men kun tinge. Jeg er overbevist om, at hvis man ifjor havde sat den Bestemmelse ind i Hærloven, at en ny Straffelov var Betingelsen for den, saa vilde alle de dygtige Hoveder paa det ærede Medlems Venners Side være blevne lagte i Blød. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke har været saa fremsynet, saa vilde han have været berettiget til at sige, at det var en Løftestang. Nu er det for sent. Derfor staa vi nu, som vi staa, ved Valget imellem enten at tage denne Straffelov, som det ærede Medlem med sine Venner byder os, eller ogsaa vente til bedre Tider. Den ærede Ordfører har selv været i nogen Tvivl om denne Bøiestraf. Det fremgaar af hans Udtalelser. Han nævnte saaledes, at i fremmede Lande have de denne Straf, saavidt han veed, for Søværnet; men han nævnte ikke, at de nogetsteds have den for Værnet til Lands, og desuagtet er han gaaet dertil. Jeg skal ikke fordybe mig deri, men kun sige, at vi mulig endnu kunne trænge til en lille Oplysning. Vi have hørt af det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth), at, naar den mildere Straf anvendes, saa faae de Bøien om Læggen; men vi have ikke hørt, hvorledes de skulle staa lænkede, naar de faae Bøien om begge Ben; om den saa skal være mellem Benene, eller om Benene skulle presses tæt sammen. Det har vi ikke hørt det Mindste om. Jeg skal ikke fordybe mig længere i det Spørgsmaal, men vende mig til Hilfeparagrafen, som vi ogsaa have kæmpet for med Haab imod Haab, men det Hele er jo spildt. Vi have stillet disse Ændringsforslag, for, om muligt, at faae de Herrer til at gjøre en Smule Indrømmelse; thi det staar klart for os efter denne Overenskomst, at der er ikke Noget at stille op, med-